

lig Ordfører for, at vi skulle gaa denne Vej, nemlig at de andre Statsborgere ikke skulle hjælpe til, at denne gamle Uret endelig en Gang bliver hævet paa rimelig Maade. Det forekommer mig ikke særlig humant, at d'Hrr. ikke ville hjælpe os andre til at blive af med en saadan gammel Uret. Der er nogle, der ligefrem ere moralsk forpligtede til at hjælpe os, og det er alle dem, jeg talte om ved 1ste Behandling. Ude paa Landet vokser der store Byer op omkring ved Stationerne, Beboerne der fylde Kirkerne og benytte Præsterne, men de svare intet til dem. Er det ikke baade urimeligt og uretfærdigt, at disse Statsborgere ude paa Landet ikke skulle bidrage en Kende til, at Kirke og Præst blive opretholdt? Ved at vi faa et Bidrag af Statskassen, komme de indirekte til at yde deres Skærv, og derfor siger jeg til det ærede Medlem, at det forekommer mig, at det ikke er retfærdigt, at man fuldstændig vil fritage den almindelige Statskasse for at bidrage til, at denne Uretfærdighed hæves. Kan det ærede Medlem give en eneste fornuftig eller rimelig Grund til, at disse Folk ude paa Landet, som bo ved Stationerne og have store Forretninger, skulle være fuldstændig fri for at give noget til at opretholde Kirke og Præst? De benytte dem jo saa godt som andre Statsborgere. Er der nogen fornuftig Mening deri? Det kan jeg ikke se, og derfor er det efter min Opfattelse at gøre Ret og Skel, naar Statskassen bidrager noget til Aflysningen. Derved komme nemlig disse af mig omtalte Statsborgere i alt Fald til at give en lille Kende.

Endelig er min tredje Grund til at være imod Ændringsforslagene den, at vi kunne sige os selv, at dersom vi byde Landstinget et Forslag, der bestemmer, at nu skulle de, der eje Tienderne, uden videre stryge 6 Gange Beløbet — det er jo 18 Gange i Stedet for 24 Gange — faa vi ingen Lov. Saa meget tror jeg, vi kunne være visse paa, at hvis vi ville have et Tiendelovforslag frem, som vi ikke ville kunne gøre Regning paa nogen Sinde at faa gennemført, ville vi opnaa det ved at følge de Herrer med deres Ændringsforslag. Men nu er det jo os Bønder, der have Skoen paa, og som særlig føle, at

den trykker. Socialdemokratiet har jo mere end noget andet Parti og ofte med Rette slaaet til Lyd for, at kun de, der have Skoen paa, vide, hvorledes den trykker. Her er det os, der aarlig mærke det Tryk, og derfor ville vi gerne være med til at blive det kvit, men det blive vi ikke, dersom der stilles saadanne Fordringer som det, Ændringsforslagene stille. Det har jeg sagt fra Begyndelsen af, at det Vederlag, vi skulle have efter disse Ændringsforslag, for mange Aarhundreders Uret — hvad det ærede Medlem rigtigt udviklede — hjælper os ikke det allertjerneteste. Det er min Grund til ikke at kunne anbefale de ærede Medlemmers Ændringsforslag.

Men jeg er enig med det ærede Medlem i, at 24 Gange er for meget, og det tillod jeg mig allerede at udtale ved Sagens 1ste Behandling. Desuagtet takker jeg Lovforslagets Forslagsstillere for, at de have bragt Sagen frem, og jeg mener, at jo mere vi gøre det klart for de Herrer oppe i det andet Ting — det er jo særlig dem, det komemr an paa, naar vi skulle have denne Sag frem — at paa dette Punkt er der budt saa meget, at det egentlig er mere end rimeligt og fornuftigt, jo lettere vil det være at faa Loven gennemført. Og hvis vi da ikke faa Loven, er det atter et Bevis for, at de Herrer ikke en Gang ville tage imod saa moderat et Forslag som dette. Vi kende jo den ærede Ordførers Standpunkt fra en tidligere Betænkning, og jeg ønsker netop at fremdrage det her, fordi jeg tror, at det vel overvejet vil bidrage til, at de Herrer, som nu betænke sig paa at gaa ind paa dette Lovforslag, skulde komme til at indse, at nu bør de gribe til med begge Hænder. Her foreligger et Forslag, som efter min Mening giver dem mere, end de burde have. Ved den Betænkning, som blev afgiven, da vi fik Tiendeloven, var der nemlig et Mindretal, som bestod af den ærede Ordfører og vor gamle afdøde Kollega Hans Hansen og det ærede Medlem for Ruds-Vedby (L. Jørgensen). Jeg skal her indskyde den Bemærkning, at da var det sidste ærede Medlem kommet i godt Selskab. Disse 3 ærede Herrer skrev en Mindretalsbetænkning, hvoraf jeg med den højtærede Formands